

SUBSTANTIVE PROPRII DEVENITE COMUNE ÎN TERMINOLOGIA VITICOLĂ

DE

ION NUȚĂ

În terminologia viticolă românească referitoare la varietățile de struguri, un număr însemnat de cuvinte provin de la nume proprii, toponime și antroponime¹. Dintre acestea, *gordîn*, *-ă* și *zghihar*, *-ă* par a fi cele mai importante și, de aceea, ele au și dat naștere unor discuții controversate ivite atît în rîndul lingviștilor, cît și al specialiștilor în viticultură și ampelografie.

GORDÎN, *-Ă* s.m. și f., adj. denumește o varietate de struguri cu boabele mărunte, dese, tari la coajă, foarte gustoase, de culoare verde-gălbuie, albă sau neagră;² considerat de ampelografi a fi unul dintre cele mai vechi soiuri românești.

Dovada vechimii sale poate fi susținută și de faptul că termenul în discuție ne oferă una dintre cele mai vechi atestări ale unei denumiri pentru o varietate de struguri: varianta *goárdän* apare, în 1840, în *Vocabular frânțezoromânesc*, de P. Poenar³. (Astăzi, în Oltenia, Galați și, izolat, în Iași.) Apoi, la scurt interval de timp, sînt înregistrate forma de bază și o serie de variante ale acesteia: *górdin* (și, rar, *gordîn*)⁴ (Muntenia, Oltenia, Galați, Iași, Vaslui, Vrancea), *gården*⁴ (Galați), *gordän* (și, rar, *górdan*)⁵ („cu boaba alburie,

¹ Vezi Ion Nuță, *De la nume proprii la nume comune în terminologia viticolă*, în I.R., XXX, 1981, nr. 3, p. 201–210, unde sînt analizate un număr de 135 de cuvinte derivate de la nume proprii: 114, de la toponime; 21, de la antroponime.

² Vezi și PONTBRIANT, D., la 1862.

³ COSTINESCU (1870); HV, 91; AT, 132; LMs., *Glosar*; CIHAC, II, 123; JO, 53; DIV, 400; H/I, 401^v; H/II, 11^v, 125^f, 165^f, 193^f, 207^f; H/IV, 8^f, 83^f, 115^f, 245^f; H/V, 102^f, 386^f; H/VII, 67^v; H/IX, 50^f; H/XI, 246^f, 362^f, 400^v; H/XII, 19^f, 105^f, 132^f; H/XIV, 150^v; D/4 545, 12^f, 240^v, 248^v; D/4 546, 21^v, 121^v, 294^v; D/4 547, 41^v, 141^f, 148^v, 176^f, 177^v, 192^f, 193^v, 197^v, 208^v, 212^f, 405^v, 427^f; D/4 550, 74^v; D/4 553, 34^f; DV, 10; DDRF; P, 5; NI, 7; VIN, 132; AVM, 33; TDRG; BT, 407; U, 12; B, 559; PV, 10; DA; TC, 23; TR, 15; TVR, 6; TS, 15; CADE; IV, 140; TP, 28; BV, 24; BBH, 152; FME, II, 724; FME, IV, 686; ER, III, 407; CSV, 119; SCRIBAN, D.; TSP, 99; TV, 37; TI, 12; PPR, 33; CNS, 346; L. șt. ICHV, I, 403, II, 109, VI, 530; CA, 270; CDER; Amp., II, 681; DER, II, 584; IV, 170; TV, 160; OC, 71; LTR, 8, 612; Dv., 221; Ct. Ax., 137; An. ICVV, I, 123; BD, 182; GO, 94; CVS, 242; MDE, 419; DEX; SVR, 57.

⁴ D/4 546, 352^v (1894).

⁵ JO, 53 (1881); H/V, 34^v; H/IX, 446^v; H/XI, 26^f, 39^f, 78^f, 130^f, 165^v; H/XVI, 3^v, 30^f, 41^f; D/4 546, 73^f, 82^f, 99^f, 102^f, 105^f; D/4 547, 125^f, 316^f, 323^f, 381^f, 388^f, 393^f, 400^f,

subțirică la partea externă și gustos“, DA ; tratatele de ampelografie consideră *gordinelul* și *gordanul* soiuri deosebite și precizează că ultimul denumește o varietate de struguri cu boabele rotunde, mari, puțin îndesate pe ciorchine; Oltenia, Argeș, Prahova, Vilcea și, izolat, în Iași și Timiș), *gordean* ⁶ („cu bob galben, bun ; e cel mai timpuriu la copt“, DA ; Oltenia și, izolat, în Iași), *gorden* (și, rar, *gorden*) ⁷ („cu boabe mărunte, dese, cu pielița verde-închisă ; din el se face un vin foarte tare“ ; DA ; Muntenia), *gordian* ⁸ (Oltenia), *gorgán* ⁹ („voluminos, cu boabele mari și tari, cu gust plăcut și aromatic, de culoare albă“, DA ; Oltenia, Argeș, Tulcea și, izolat, în Iași și Vaslui).

Pluralul se întâlnește mult mai rar, în special, în Oltenia : *gördini* ¹⁰ și *gorgáni* ¹¹. Tot aici și, izolat, în Galați, apare *goárdăni* ¹².

Substantivele feminine prezintă și ele atestări relativ vechi : *gördină* ¹³ („albă, cu boabele mari, se coace curînd“, DA ; Buzău, Dolj, Galați, Mehedinți, Vrancea), *goárdină* ¹⁴ (Vilcea), *gordánă* ¹⁵ (Argeș, Vilcea și, izolat, în Dolj), *gordeánă* ¹⁶ (Oltenia).

Cu valoare adjectivală s.m. și f. sînt atestate în sintagmele : *strugure gördin* ¹⁷ (Muntenia, Oltenia), *struguri gördeni* ¹⁸ (Prahova, Vilcea), *poamă gördină* ¹⁹ (Iași), *poamă gordán* ²⁰ (Iași), *poamă gordánă* ²¹ (Iași), *poamă goárdină* ²² (Iași).

Această vechime este probată și de faptul că toate formele menționate mai sus sînt urmate de determinări, care precizează calitatea sau originea varietății de struguri, și ajută la formarea unor compuse.

410^v, 431^v, 442^r, 456^v, 468^v ; D/4 548, 123^r, 167^v, 175^v, 207^r ; DV, 10 ; NI, 73 ; VIN, 140 ; RC ; VVA, IV, 140 ; 7 ; TR, 15 ; TS, 12 ; CADE ; BV DA ; SM, 29 ; TI, 15 ; CD, 44 V, II, 109, VI.
 500 500 500

1. S.m. și f. urmate de determinări; *górdin alb*²³ (Muntenia, Oltenia și, izolat, în Botoșani și Iași), *górdin de Dealul Mare*²⁴ (Buzău, Prahova), *górdin gurguiat*²⁵ (Buzău, Iași, Prahova, Vrancea), *górdin mare*²⁶ (Buzău și, izolat, în Argeș), *górdin mărunț*²⁷ (Buzău, Iași, Prahova și, izolat, în Dolj), *górdin negru*²⁸ (Argeș, Dolj, Prahova și, izolat, în Iași), *górdin rotund*²⁹ (izolat, în Buzău), *gordán alb*³⁰ (Oltenia, Argeș, Dîmbovița), *gordán bătut*³¹ (Argeș, Olt), *gordán mare*³² (Buzău, Olt, Vilcea), *gordán mărunț*³³ (Olt), *gordán mic*³⁴ (Buzău), *gordán negru*³⁵ (Oltenia, Argeș, Dîmbovița), *gordán roșu*³⁶ (Argeș), *gordán verde*³⁷ (Dolj), *gordeán alb*³⁸ (Gorj), *gordián negru*³⁹ (Gorj), *górden alb*⁴⁰ (Giurgiu, Prahova), *górden fumuriu*⁴¹ (Argeș), *górden negru*⁴² (Dîmbovița, Prahova), *górdon alb*⁴³ (Vilcea), *gorgán alb*⁴⁴ (Argeș, Dolj), *gorgán negru*⁴⁵ (Argeș, Dolj), *górdină cu boaba mare*⁴⁶ (Mehedinți și, izolat, în Dolj).

2. În compuse: *górdin-păsăresc*⁴⁷ = varietate de struguri de culoare albă, „cu câteva boabe mari și rare, iar restul mici; e dulce la gust“: cf. DA (Dîmbovița, Prahova și, izolat, în Vaslui), *górdin-ruginii*⁴⁸ = varietate de struguri cu boabele mărunte, de culoare albă-ruginie (Prahova), *górden-moale*⁴⁹ = varietate de struguri cu boabele mari, rotunde, apoase, de culoare

²³ BLb., 94 (1872); H/II, 58^r; H/IV, 8^r, 26^r, 83^r, 104^v; II/V, 458^r; D/4 545, 199^v; D/4 547, 171^v; DA; PO, 7; GO, 94.

²⁴ RVP, 31–32, 386 (1914); RV, 1937, 1–2, 11; CNS, 346; CA, 270; CJ, 50; CVS, 242; SVR, 57.

²⁵ NI, 7 (1900); BT, 407; B, 559; TR, 15; BV, 24; BBII, 152; FME, II, 724; CNS, 349; CA, 406; Amp., IV, 577; Cf. Ax., 142; SVR, 57.

²⁶ NI, 7

²⁷ NI, 7

349; Amp., II.

neagră (Olt), *görden-vîrtos*⁵⁰ = varietate de struguri cu boabele mari, tari, rare, de culoare cenușie (Olt).

2.1. Urmă de determinări în compuse: *gordân negru-moale*⁵¹ (Vâlcea), *gordân negru-vîrtos*⁵² (Vâlcea), *görden negru-moale*⁵³ (Dîmbovița, Giurgiu), *görden negru-vîrtos*⁵⁴ (Dîmbovița, Giurgiu).

Inițial, varietatea aceasta de struguri a fost specifică zonei viticole Dealul Mare (județele Buzău și Prahova, cu centrele: Valea Călugărească, Ceptura, Tohani — Pietroasele, Merei, Breaza), Olteniei (în special, zona Drăgășani) și Argeșului (cu precădere, zona Leordeni — Călinești) și era normal ca termenii cei mai mulți să se întâlnească aici. Materialul de pînă la 1900, oferit de lucrări cu profil viticol, dar și cel atestat de graiurile populare românești confirmă cu prisosință acest lucru. Astfel, de exemplu, în H/I—XVIII, din cele 97 de localități în care s-a răspuns *gordin*, *gordân*, *gordean*, *gorden*, *gordian* și *gorgan*, aproximativ 2/3 aparțin acestor regiuni; la fel, în D/4545—4554, 4557, la cele 77 de puncte anchetate, din care s-au primit în mare, aceleași răspunsuri, proporția se păstrează. Mai tîrziu însă, datorită faptului că această varietate de struguri s-a cultivat și în alte părți, termenii, așa cum rezultă și din anchetele directe și indirecte efectuate de noi în 1296 de localități din întreaga țară, s-au răspîndit și în alte regiuni, cuprinzînd, în momentul de față, exceptînd Transilvania, Banatul și Crișana, o însemnată parte din întreg teritoriul românesc. Ca urmare a acestui fapt, *gordin*, -ă, substantiv și adjectiv, este întâlnit acum în graiurile populare și sub forma altor variante, în derivate și compuse necunoscute sau urmate de noi determinări, forme atestate doar în rare cazuri de unele lucrări.

1. S.m. și f.: *gărdin* (izolat, în Dolj), *goărdin* (izolat, în Dolj), *górdân*, (Galați, Olt și, izolat, în Vrancea), *górdon* (și, rar, *gordón*) (Vâlcea), *gărdină*⁵⁵ (izolat, în Buzău), *górdancă* (Vâlcea), *gördenă* (și, rar, *gordénă*) (Dîmbovița), *gorgănă* (Buzău, Dolj și, izolat, în Iași).

1.1. Urmă de determinări: *gordănă albă* (Dîmbovița, Dolj), *gordănă mare* (Buzău, Vâlcea), *gordănă neagră* (Argeș, Dolj), *górdină albă* (Argeș, Dolj), *górdină boboasă* (Dolj), *górdină mare* (Argeș, Buzău), *górdină neagră* (Argeș, Dolj, Vâlcea), *gorgănă albă* (Dolj), *gorgănă bobată* (Dolj), *gorgănă mare* (Dolj, Vâlcea), *gorgănă neagră* (Dolj).

1.2. Derivate; *gordănel* (Vâlcea), *gordinăș* (Argeș), *gordinel* (Buzău), *gorgănel* (izolat, în Dolj).

1.3. În compuse: *gordân-moale* = varietate de struguri cu boabele mari, rotunde, apoase, de culoare neagră (Dolj), *gordân-vîrtos* = *gordin-vîrtos* (Argeș), *górdin-timpuriu*⁵⁶ = varietate de struguri cu boabele dese, mărunte, de culoare gălbuie, care se coace devreme (Buzău, Iași), *górdin-vîrtos* = *gorden-vîrtos* (Buzău, Iași, Vaslui), *gordănă-timpurie* = *gordin-timpuriu* (Buzău, Dîmbovița), *górdină-păsărescă* = *gordin-păsăresc* (Prahova), *górdină-timpurie* = *gordin-timpuriu* (Dolj, Vâlcea).

⁵⁰ *Ibidem*.

⁵¹ DVar., 233 (1896).

⁵² *Ibidem*.

⁵³ H/IV, 152^v (1884); DA.

⁵⁴ *Ibidem*.

⁵⁵ CDER (1958).

⁵⁶ BV, 24 (1935).

2. Adj. : *strugure gordán* (Argeș, Dolj, Vâlcea), *strugure gorgán* (Argeș), *struguri gorgáni* (Oltenia, Argeș), *poamă gordeánă* (Iași), *poamă gorgánă* (Iași).

Așa cum se poate observa și din notele de pînă aici care însoțesc cuvîntul de bază și variantele acestuia, s.m. *gordin* (mai rar, femininul) este atestat, în special după anul 1900, în toate lucrările de viticultură și ampelografie și în majoritatea dicționarelor explicative și enciclopedice ale limbii române.

Cele mai multe dicționare care înregistrează acest cuvînt au încercat să explice și proveniența lui. S-a optat, de obicei, pentru o origine străină, cea rusă.

Astfel, fără a face precizările care se impuneau, TDRG, CADE, DA și, mai recent, CDER (citînd, de fapt, TDRG și DA) îl compară cu rus. *górdina* „dirmoz, coacăze“; DU derivă femininul *goárdină* (Șăineanu nu înregistrează forma de feminin) direct din rus. *gordina* „dirmoz... ale cărui flori sînt albe ca strugurele *gordin*“ : tot o derivare directă, a lui *gordin* de data aceasta (din rus. *gordina*), ne propune și Margareta Ștefănescu⁵⁷.

Forma feminină, *goárdină*, s. și adj., este derivată de CIHAC, II, 123, din v. sl. *grozdŭ, grozdovina, groznŭ*; LMs., fără a preciza etimonul, introduce pe *gordin*, -ă în *Glosar*, deci îl consideră tot un element străin, nu unul de origine latină.

Discutînd originea cuvîntului, B. P. Hasdeu⁵⁸ îl derivă din limba dacă : *gordin* este „evidamente dacic“ (p. 90) și „inexplicabil din limbile latină, greacă, slavică, germană, turcă etc.“ (p. 91); deci : *gordin* < dacul *gordin* „dorit“, „strugurul ca fruct dorit“ = *gardhna* < tracul sudic *gord* = *garddha* < sanscritul *gardh* „a dori“ < i.e. *gardh*.

SCRIBAN, D. nu are nici o indicație etimologică, iar dintre dicționarele apărute în ultimul timp, singurul care-l înregistrează, DEX, dă etimologia necunoscută.

Specialiștii în viticultură și ampelografie au încercat și ei explicarea etimologiei cuvîntului în discuție. Astfel, Gh. Nicolescu⁵⁹ afirmă că, de vreme ce romanii au adus cu ei această varietate de struguri, i-au dat și numele, *gordin*, în cinstea generalului cuceritor *Gordinus*. I. C. Teodorescu, unul dintre cei mai importanți specialiști în domeniul viticulturii românești, susține că denumirea provine de la numele regilor *Gordian* (I, II și III), care au stăpînit Dacia aproape două secole după Traian, sau de la regele *Gordinus* din Frigia (Asia Mică), care era la originea trac⁶⁰. Ultimul tratat general de ampelografie (vezi Amp., II, 681) împărtășește aceste idei și, în plus, consideră pe *gordán* un sinonim al lui *iordán*, derivîndu-l, indirect, din magh. *járdovány*⁶¹.

Analizînd etimologiile propuse, este greu de acceptat o origine slavă a cuvîntului, mai ales că nici un dicționar nu aduce probe convingătoare în această direcție. Originea dacă ni se pare fantezistă, iar cea dată de ampelografi nu prezintă probitatea științifică necesară. În cel mai bun caz, ultimele lucrări ne sugerează o cale pe care s-ar putea merge, aceea de a vedea

⁵⁷ *Elemente rusești-rutene din limba românească și vechimea lor*, Iași, 1925, p. 95.

⁵⁸ HV, 90–91.

⁵⁹ NI; vezi și BT, 408; BV, 24.

⁶⁰ Cf. Amp., II, 68; vezi și lucrările acestui autor, citate la bibliografie.

⁶¹ Amp., IV, 565.

dacă la baza cuvintului *gordîn* nu stă un antroponim. Și, într-adevăr, lucrurile par a fi așa.

Într-un document din 31 octombrie 1608, emis la Țirgovîște, se precizează că „se dă cîmp, pădure și vie jupîniței Dabromirei, cumpărate mai înainte de la Dumitru Gordin din Buzău”⁶², iar la 14 noiembrie 1610 se dă ocină în satul Vernești [Buzău] „însă din partea lui Gordin”⁶³. Peste 9 ani, la 12 septembrie 1619, tot la Vernești, se dă ocină, cîmp „și cu zece pogoane de vie în deal”, cu case și vase cumpărate de la Dumitru Gordin din Buzău⁶⁴. Deci, în părțile Buzăului, undes-a cultivat și se cultivă masiv soiul de struguri pe care îl discutăm, exista un oarecare *Gordin* (*Gorden*), proprietar de vii, care, la un moment dat, dispensîndu-se de acestea, și-a legat numele de varietățile de struguri pe care le cultivase aici.

Așadar, *gordîn* „varietate de struguri” provine de la numele de persoană *Gordin*, cu sensul inițial de „struguri cultivați în sau aduși din via lui *Gordin*”. Celelalte cuvinte existente (*gordân*, *gorden*, *gordîan*, *gorgân* etc.) sînt variante ale termenului de bază, care, în unele cazuri, a putut fi apropiat și de alte nume de persoane, cum ar fi: *Gordan*, *Gorgan*, *Gorga*, *Gordie* ș.a.⁶⁵. Pentru *gorgan*, termen frecvent astăzi mai ales în Okenia, s-a putut face o apropiere și de *gorgan* „movilă de pămînt”, cu referire la forma strugurelui.

În DLR, cuvîntul ar urma deci să fie redactat astfel: *górdin*, -ă s.m. și f., adj., la care s-ar adăuga variantele: *gárden*, *gárdînă*, *goárdîn*, *goárdin*, -ă, *gordân*, -ă, -că, *górdân*, *gordeán*, -ă, *gorden*, -ă, *gordîan*, *górdon*, *gorgân*, -ă.

*

În centrul Moldovei, în special în zona viticolă Huși, este răspîndită o varietate de struguri, după părerea ampelografilor de origine autohtonă, cunoscută sub numele de ZGHIHARĂ (sau *chihără*, *ghihără*, cu unele variante: *zghihoără*, *chihoără*, *ghihoără*).

Forma considerată cuvînt-titlu, impusă într-un fel de Sextil Pușcariu, prin DA, este *chihoără*, motivată, probabil, și de faptul că avea la bază două atestări⁶⁶, prima cunoscută și de alte dicționare anterioare, care citează (TDRG) sau nu (DDRF) această sursă. Sub cuvîntul-titlu menționat, DA înregistrează apoi o serie de variante și trimite la cite o singură lucrare: *ghihără*⁶⁷, *ghihără*⁶⁸, *ghihără verde*⁶⁹ și *zghihără*⁷⁰.

De la început trebuie subliniat faptul că în DA atestările pentru s.f. sînt insuficiente și incomplete, deși, în momentul acela, o serie de lucrări, unele dintre ele, teoretic, consultate de autorii dicționarului citat, ofereau și alte date. Pentru înțelegerea mai exactă a problemei, dăm în continuare aceste forme, precizînd sursa (în *note*, după indicația *vezi și ...*, au fost date atestările ulterioare apariției DA) și aria actuală de răspîndire a lor.

⁶² DJR, B, I, veacul al XVII-lea, p. 346.

⁶³ *Ibidem*, p. 490.

⁶⁴ DIR, B, III, veacul al XVII-lea, p. 417.

⁶⁵ Vezi în DOR (care, de exemplu, pentru *Gordin* trimite la subst. comun *gordin*) și în IORDAN, D., care însă, inexplicabil, nu atestă numele *Gordin*, întîlnit și astăzi frecvent chiar în părțile Buzăului.

⁶⁶ În realitate, era una singură, JO, 53, pentru că, cea de a doua, H/XVI, 66, este greșită, aici întîlnîndu-se *ghihără*.

⁶⁷ JO, 53.

⁶⁸ H/VI, 131.

⁶⁹ H/XVI, 66. Trimiterea este greșită. Forma citată de DA apare numai în H/VI, 131^v.

⁷⁰ TDRG. Aici este, de fapt, *zghihoără*.

1. S.f. : *ghihără*⁷¹ (Moldova), *ghihoără*⁷² (Moldova), *sbihără*⁷³ (Vaslui), *sghiără*⁷⁴ (Vaslui), *sghihără*⁷⁵ (Moldova), *sghihoără*⁷⁶ (Moldova), *sghihărădă*⁷⁷ (Moldova), *sghihără*⁷⁸ (Vaslui), *zghigără*⁷⁹ (Vaslui), *zghigărădă*⁸⁰ (Vaslui), *zghihără*⁸¹ (Moldova), *zghihărădă*⁸² (Moldova), *zghihoără*⁸³ (Iași).

1.1. Următ de determinări : *ghihără verde*⁸⁴ (Vaslui), *sghihără albă*⁸⁵ (Moldova), *sghihără verde*⁸⁶ (Vaslui), *zghihără albă*⁸⁷ (Moldova), *zghihără bătuță*⁸⁸ (Moldova), *zghihără de Huși*⁸⁹ (Moldova și, izolat, în toată țara), *zghihără galbenă*⁹⁰ (Moldova), *zghihără neagră*⁹¹ (Moldova), *zghihără rară*⁹² (Moldova), *zghihără verde*⁹³ (Vaslui).

1.2. Următ de determinări în compuse : *ghihără verde-bătuță*⁹⁴ (Vaslui), *zghihără albă-bătuță*⁹⁵ (Vaslui), *zghihără verde-bătuță*⁹⁶ (Vaslui).

2. Adj. : *poamă ghihără*⁹⁷ (Moldova), *poamă sghiără*⁹⁸ (Moldova), *poamă sghihără*⁹⁹ (Moldova), *poamă zghihără*¹⁰⁰ (Moldova), *struguri de poamă ghihără*¹⁰¹ (Vaslui).

⁷¹ H/VI, 80°, 131°, 171°, 198°, 206°, 214°; II/VIII₁, 255°; H/XV, 9°, 15°, 88°, 306°, 335°, 342°; H/XVI, 66°, 142°, 146°, 405°; D/4 551, 513°; D/4 552, 151°, 431°, 446°, 452°, 456°, 470°, 490°, 496°, 510°; NI, 90; DA; vezi și Amp., III, 667; Ct. Ax., 252; RHV, 1972, 7, 56; SVR, 56.

⁷² JO, 53; TDRG; DA.

⁷³ H/VI, 181°.

⁷⁴ H/XVI, 271°; D/4 552, 442°; vezi și BD, 182.

⁷⁵ H/VI, 74°, 124°; H/VIII₁, 5°, 141°, 205°, 213°, 232°, 310°; H/VIII₂, 11°, 108°, 117°, 165°; H/XV, 242°; H/XVI, 223°, 271°, 280°; D/4 551, 400°, 411°, 500°, 505°; D/4 552, 281°, 365°, 375°, 391°, 510°; P, 5; GLB, 141.

⁷⁶ JO, 54.

⁷⁷ H/VI, 93°; H/VIII₁, 296°; H/VIII₂, 66°, 234°.

⁷⁸ H/VIII₁, 42°.

⁷⁹ TR, 15.

⁸⁰ *Ibidem*.

⁸¹ H/XVI, 349°; D/4 551, 496°, 552°; VIN, 150; NI, 90; DA; vezi și TC, 19; TS, 14; VVC, 17; BBH, 146; L, 3; SM, 149; TI, 8; FME, IV, 685; CA, 180; L, șt. ICHV, II, 109; Amp., III, 667; ÎV, 172; CJ, 50; Ct. Ax., 252; BD, 183; GO, 98; HUȘI, 39; RHV, 1972, 7, 56; MDE, 1 012; SVR, 147.

⁸² H/VIII₁, 314°; H/VIII₂, 240°; H/XVI, 171°.

⁸³ TDRG.

⁸⁴ H/VI, 131°; DA.

⁸⁵ GN, 273.

⁸⁶ *Ibidem*.

⁸⁷ NI, 90; MC, 7.

⁸⁸ VVC, 20; vezi și CA, 412.

⁸⁹ HO, 9; vezi și CNS, 683; L, șt. ICHV, I, 403; CA, 270; Amp., III, 667; ÎV, 172; DER, IV, 940; Ct. Ax., 252; MV, 27; An. ICVV, I, 71; HUȘI, 80; CVS, 242; RHV, 1972, 7, 56; MDE, 1 012; PVV, 110; DPBA, 328; SVR, 147.

⁹⁰ NI, 7; vezi și BBH, 146; CNS, 683; CA, 270; Amp., III, 667; Ct. Ax., 252; CVS, 242; RHV, 1972, 7, 58; SVR, 147.

⁹¹ NI, 7; vezi și MC, 7; CNS, 98; CA, 305; Amp., II, 169; ÎV, 177; Ct. Ax., 32; BD, 183; SVR, 147.

⁹² VVC, 20; vezi și CA, 412; ÎV, 172.

⁹³ NI, 7; vezi și BBH, 146; RHV, 1972, 7, 58.

⁹⁴ GN, 273.

⁹⁵ NI, 7; vezi și BBH, 146; Amp., III, 667; RHV, 1972, 5, 58.

⁹⁶ BBH, 146; vezi și Amp., III, 667; Ct. Ax., 252.

⁹⁷ H/VI, 23°, 132°; H/XV, 50°; D/4 549, 235°; D/4 552, 370°; vezi și BD, 182.

⁹⁸ H/VI, 63°.

⁹⁹ H/VIII₂, 133°; D/4 552, 403°.

¹⁰⁰ VIN, 134.

¹⁰¹ H/VI, 187°.

2.1. Urmărit de determinări: *strugure de poamă ghhâră albă*¹⁰³ (Vaslui).

Ceea ce mai surprinde la prima vedere, consultând dicționarele, în special DA, este faptul că nici unul dintre ele nu înregistrează forme masculine, deși, pînă la apariția lor, unele lucrări, care figurează în bibliografia acestora, atestă substantive și forme adjectivale de acest gen. Astfel, întîlnim : *ghhâr*¹⁰³ (Vaslui), *sghhâr*¹⁰⁴ (Bacău, Iași, Vaslui), *zghhâr*¹⁰⁵ (Iași, Vaslui), *zghâr*¹⁰⁶ (Vaslui și, izolat, în Iași), *ghhâr galben*¹⁰⁷ (Vaslui), *ghhâr negru*¹⁰⁸ (Vaslui), *strugure ghhâr*¹⁰⁹ (Vaslui).

Credem că atestările existente pînă la apariția DA și, în special, cele din *Chestionarul* lui B. P. Hasdeu, material fișat și folosit de dicționarul amintit, ar fi dat dreptul autorilor, în acel timp, să considere cuvînt-titlu pe *ghhâră*, datorită ponderii acestei forme, și nu pe *chihoără*, pe baza unei unice referințe. Ar fi fost mai aproape de adevăr redactarea : *ghhâr*, -ă s.m. și f., adj., după care ar fi urmat variantele, deci și *chihoără*. De asemenea, dreptul de cuvînt-titlu l-ar fi putut căpăta și *sghhâr*, -ă, eventual chiar *sghhârdă*, *zghhârdă*, evident, cu mult mai multe atestări decît *chihoără*. Dintre cuvintele care trimit la o singură sursă, ne putem întreba de ce, de exemplu, nu a fost ales ca termen de bază *ghhioără*, *sbhâră*, *sghîără*, *sghhioără*, *sghhârdă*, *zghhîără* sau *zghhioără* ?

Tratatele de viticultură și ampelografie înregistrează frecvent forma *zghhîără*, impusă în literatura de specialitate începînd cu anul 1900¹¹⁰, dar ele consemnează totuși și varianta de pronunție *ghhîără*¹¹¹.

Astăzi, formelor citate pînă acum li se adaugă și altele, răspîndite tot în Moldova, cu precădere în județul Vaslui. Dintre acestea, amintim pe cele mai importante.

1. S.m. și f. : *chhâr* (Vaslui), *chhioără* (izolat, în Vaslui), *zghhâr* (Iași, Vaslui), *zghhîrdă* (Moldova), *chhîără* (Iași, Vaslui), *chhioără* (izolat, în Vaslui), *ghhîrdă* (Iași), *zghîără* (Iași, Vaslui), *zghhîără* (Bacău, Vaslui), *zghîără* (Iași).

1.1. Urmărit de determinări : *zghhîără alb* (Vaslui), *zghhîără galben* (Iași, Vaslui), *ghhîără de Bohotin* (Vaslui), *ghhîără de Huși*¹¹² (Moldova), *sghhîără de Huși*¹¹³ (Moldova), *zghhîără de Huși albă*¹¹⁴ (Vaslui), *zghhîără de Huși galbenă*¹¹⁵ (Vaslui), *zghhîără de Huși verde*¹¹⁶ (Vaslui).

1.2. În compuse : *ghhîără-bătută* = varietate de struguri cu hoabele mari, bătute pe ciocchine, de culoare verde-gălbuie (Vaslui), *zghhîără-bătută* (Vaslui).

¹⁰³ H/XV, 49^r.

¹⁰³ H/VI, 152^r, 227^r; D/4 552, 515^r.

¹⁰⁴ H/VIII₂, 89^v; D/4 551, 298^r.

¹⁰⁵ H/VI, 227^r.

¹⁰⁶ H/VIII₂, 15^r.

¹⁰⁷ D/4 552, 502^r.

¹⁰⁸ *Ibidem*.

¹⁰⁹ H/VI, 49^r.

¹¹⁰ Vezi NI.

¹¹¹ Vezi Amp., III, 667.

¹¹² PVV, 110.

¹¹³ CVS, 241.

¹¹⁴ PVV, 110.

¹¹⁵ *Ibidem*.

¹¹⁶ *Ibidem*.

2. Adj. : *poamă chihără* (Vaslui), *poamă chihóără* (Vaslui), *poamă ghihoără* (Moldova), *struguri ghihári* (Vaslui), *struguri zghihári* (Iași, Vaslui).

2.1. Urmat de determinări: *poamă ghihără albă* (Vaslui), *poamă ghihără verde* (Vaslui).

În cele trei dicționare amintite mai sus (TDRG, DDRF și DA), singurele care discută termenii ce numesc varietatea prezentată aici, paragraful etimologie lipsește. Răspunderea „rezolvării” acestei probleme și-au luat-o însă specialiștii din alte domenii, în primul rând ampelografii. Astfel, în 1974, Avram D. Tudosie¹¹⁷ afirmă că *zghihara* (*de Huși*), „un soi autohton, moldovenesc, din Huși”, cunoscut „chiar de pe vremea lui Ștefan cel Mare” (p. 154), când i se spunea *poamă (moldovenească) de Huși*, pare „a fi de origine otomană-tătară” (p. 111). Schimbarea numelui din *poamă de Huși* în *zghihără (de Huși)* a avut loc „în timpul năvălirilor și ocupațiilor otomane”. Turcii, la fel tătarilor, găsind „beciurile pline cu vin din acest soi, limpede precum cristalul, moderat alcoolic și destul de acid la băut, însușiri ce produc o oarecare dezagreere, «scuturându-i», «zguduindu-i», «ghihuindu-i» sau «zghihuindu-i» și oprindu-i să bea prea mult, l-au «botezat», neștiind adevăratul nume, »Ghihuială», iar soiul, »Ghihară” (p. 111). Este evident că ne aflăm în fața unei „perfecte” etimologii populare care „explică” toate variantele ca fiind, așa cum s-a mai spus și se mai spune încă, rezultatul fan-teziei oamenilor.

Într-un articol publicat însă cu zece ani mai înainte, istoricul ieșean C. Cihodaru¹¹⁸ face precizarea că „*zghihara* a fost adusă de coloniștii maghiari din Huși” (p. 5). Este vorba deci de o varietate importată, adusă în Moldova, la Huși în primul rând, de o populație venită, probabil, din părțile Transilvaniei sau din vestul și nord-vestul țării.

Anchetele dialectale întreprinse de noi într-un număr de 103 localități ale județului Vaslui, la care se adaugă multe altele din zone limitrofe, ne-au oferit un material lingvistic care ne permite să încercăm a rezolva etimologia lui *chihoără* (*ghihără*, *ghihoără*, *zghihără*; cuvînt-titlu și variante stabilite de DA).

În aceste anchete, printre numele date de informatori varietăților de struguri, figurează și *bihár* (Huși și Stănilești — Vaslui, Odobești — Vrancea), *bihără* (Iași, Vaslui), *bihoără* (Comarna — Iași, Huși — Vaslui), *strugure bihár* (Comarna — Iași, Huși — Vaslui, Odobești și Panciu — Vrancea), *poamă bihără* (Iași, Vaslui) s.m. și f., adj., care denumesc o varietate de struguri cu boabele de mărime mijlocie, uneori mari, sferice, adesea neuniforme, rare, de culoare verde-gălbuie, galbenă sau alburie, definiție care corespunde aceleia date de ampelografi varietății *zghihără*.

Toate aceste lucruri ne determină să credem că *bihár*, -ă provine de la numele topic *Biharea* „cetate întărită din secolul al X-lea, situată la N—V de Oradea” (vezi și *Biharia*, astăzi comună în județul Bihor, cunoscut centru viticol; *Bihor*), cu sensul inițial de „struguri cultivați în (la) sau aduși din (de la) *Biharea* (*Biharia*, *Bihor*).

La început, vița de vie care producea acești struguri a pătruns în Moldova cu numele de *viță (vie) de (din) Biharea (Biharia, Bihor)*, care, mai

¹¹⁷ Vezi PVV.

¹¹⁸ *Podgoriile de la Cotnari și Hirliu în economia Moldovei din secolele XV—XVIII, în „Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași”, (serie nouă), secțiunea III (Științe sociale), a. Istorie, tomul X, 1964, p. 1—27.*

tirziu, a devenit *vișă* (*vie*) *bihără*. Cu timpul s-a specializat în sintagmele *poamă bihără* și *strugure bihăr*, denumind varietatea respectivă de struguri și, în fine, substantivat din aceste sintagme, a ajuns *bihăr*, -ă

Formele cu *ghi*, cele mai numeroase, sînt urmarea palatalizării oclusivei bilabiale sonore: $b > ǰ$ (*ghi*); cele cu *chi* provin din înlocuirea oclusivei velare palatale sonore prin corespondenta ei surdă: $ǰ$ (*ghi*) $> k$ (*chi*); altele au *z* sau *s* protetic, prin analogie cu forme ca: *zbenghi-benghi*, *zbici-bici*, *zbiciui-biciui*, *zborși-borși* etc.

În sprijinul acestor afirmații vin și unele explicații primite pe teren. La Stănilești — Vaslui, de exemplu, informatorul a ținut să facă următoarea precizare: „*bihără*, cum i-ai zice mata; la noi îi *ghihără*, cu *ghi* sau cu *chi*, cum vrei; la C.A.P. îi spun *zghihără*, ca la carte”. La Moșna — Iași, informatorul, după ce a dat sintagma *poamă bihără*, a făcut precizarea: „sau *ghihără*, *ghihoără*, *zghihoără*”. La Pihnești — Vaslui s-a răspuns „*strugure gihăr* sau *bihăr* (de la Bihor)”. Și exemplele s-ar putea înmulți.

Discuția purtată duce, după părerea noastră, la concluzia că în DLR cuvîntul-titlu ar trebui să fie *bihăr*, -ă s.m. și f., adj., sub care ar urma variantele: *chihăr*, -ă, *chihoăr*, -ă, *ghihăr*, -ă, *ghihoăr*, -ă, *schihăr*, -ă, *zghihăr*, -ă etc.

Cele două cuvinte discutate aici vin să completeze o listă extrem de bogată a unor termeni, denumiri pentru soiuri de struguri, proveniți din antropime și toponime, procedeu întilnit destul de frecvent și astăzi pe întreg cuprinsul țării, cu precădere în zonele viticole.

BIBLIOGRAFIE

- Amp. I—VIII=Gh. Constantinescu și colab., *Ampelografia Republicii Socialiste România*, I—VIII, București, 1959—1967.
- An. ICVV, I—II=„Analele Institutului de Cercetări pentru Viticultură și Vinificație”, București, I, 1968; II, 1970.
- AP=M. Ambrosi, *Podgoreanul priceput*, Craiova, 1913.
- AT=P.S. Aurellanu, *Tera nostra. Schițe economice asupra României*, București, 1875.
- AV=Dumitru N. Atanasiu, *Durabilitatea viilor americane altoite. Tratat practic de viticultură*, Tirgu-Jiu, 1913.
- AVM=S.P. Augustin, *Viticultura modernă. Noțiuni de fabricațiunea vinului*, București, 1902.
- B=V. Brezeanu, *Tratat de viticultură*, București, 1912.
- BARCIANU=Sab. Pop—Barcianu, *Dicționar român-german și german-român. Partea I: Română-germană*, ediția a treia, revizuit și completat de dr. P. Barcianu, Sibiu, 1900.
- BBH=D. Bernaz, C. Hogaș, A. Billeau, *Tratat de viticultură*, I, Huși, 1937.
- BD=Al. Borza, *Dicționar enobotanic*, București, 1968.
- BDV=Th. Bejau, V. Dvornic, *Viticultura*, București, 1954.
- BLb.=George Baronzl, *Opere complete, I: Limba română și tradițiunile ei*, Galați, 1872.
- Bl. V=A. Bulencea, *Viticultura*, București, 1955.
- BS=Iosif Bahtalovschî, *O mică schiță ampelografică. Speciile de vițe cultivate în Basarabia*, Chișinău, 1919.
- BT=V.S. Brezeanu, *Tratat de viticultură*, București, 1906.
- BV=D. Bernaz, *Varietățile viței de vie proprii podgoriilor românești*, București, 1935.
- BVT=Athanasie Bulencea, *Viile și vinurile Transilvaniei*, București, 1975.
- CA=Gherasim Constantinescu, *Ampelografia*, București, 1958.
- CADE=I.-A. Candrea—Gh. Adamescu, *Dicționarul enciclopedic ilustrat „Carlea românească”. Partea I: Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi*, de I.-A. Candrea, București, 1931.
- CG=Gh. Ungureanu, Gh. Anghel, Const. Botez, *Cronica Cotnarilor*, București, 1971.
- CD=Dr. Gh. Constantinescu-Ismail, *Soiuri de vițe roditoare cultivate în podgoria Drăgășani*, București, 1943, p. 37—64.

- CDER=Alejandro Cloranescu, *Diccionario etimológico rumano*, fasc. I—VI, Biblioteca filológica, Universidad de la Laguna, 1958—1961.
- CIHAC, I—II=A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, I—II, București, 1870—1879.
- CJ=Gh. Constantinescu, V. Juncu, *Viticultură și vinificație*, București, 1967.
- CNS=Gherasim Constantinescu și Elena Negreanu, *Studiul însușirilor tehnologice ale soiurilor de viță roditoare (vitis vinifera sativa)*, București, 1957.
- COSTINESCU=Ion Costinescu, *Vocabular româno-francez*, București, 1870.
- CSV=Gh. Constantinescu-Ismail, *Selecțiunea în viticultură cu privire specială la varietățile românești*, București, 1939.
- Ct. Ax.=Gherasim Constantinescu, Olga Alexei, *Les cépages roumains*, Bucarest, 1967.
- CYS=Gherasim Constantinescu, *Viticultură specială*, București, 1971.
- CVV=Teodor Martin, Gherasim Constantinescu, Dionise Bernaz, Ion Dumitrescu, Mihai Martin, *Cultura viței de vie și prepararea vinului*, București, 1959.
- D=Nicolae Densușianu, Răspunsuri la Cestionariu despre tradițiunile istorice și anticitățiile ferilor locuite de români, partea I, București, 1893, Biblioteca Academiei R.S. România, ms. rom. 4 545—4 554, 4 557.
- DA=*Dicționarul limbii române*, publicat de Academia Română, București, 1913 ș.u.
- DC=Vasile Bănu și Ioan Glăvan, *Doctorul de casă sau dicționarul sănătății*, ediția a II-a, Cluj, 1929.
- DDRF=Frédéric Damé, *Nouveau dictionnaire roumain-français*, I—IV, Bucarest, 1893—1895.
- DER, I—IV=*Dicționar enciclopedic român*, I—IV, București, 1962—1966.
- DEX=*Dicționarul explicativ al limbii române*, București, 1975.
- DIR, B, I, III=*Documente privind istoria României*, veacul al XVII-lea, B. Țara Românească, I (1601—1610); III (1616—1620), București, 1951.
- DIV=N.R. Danielescu, *Importanța viilor în antichitate și în zilele noastre. Întinderea și productivitatea viilor din România. Periclitarea viticulturii prin invazia filoxerei*, în „Economia rurală”, V, septembrie 1884, p. 397—401.
- DOR=N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963.
- DPBA=Alexe Potlog, Vasile Velcan, *Dicționar practic de biologie agricolă*, București, 1974.
- DS=Dr. Gh. D. Drușu, *Studiu asupra viticulturii și vinurilor din România*, București, 1900.
- DU=Lazăr Șăineanu, *Dicționar universal al limbii române*, București, 1925.
- Dv.=V. Dvornic, Valentină Dvornic, *Cercetări asupra soiurilor autohtone cultivate în podgoria Dăbuleni*, în „Comunicări de botanică”, III, 1965, p. 217—231.
- DV=Gh. D. Drușu, *Manual de viticultură și tratamentul rațional al vinului*, București, 1893.
- DVar.=I. Dodun des Perrières, *Varietățile de viță din podgoria Muscelului*, în „Revista viticolă și horticolă”, București, I, 1896, nr. 12, p. 233—234.
- ER, III=*Enciclopedia României*, III, București, 1939.
- FME, I—V=C. Filipescu, *Marea enciclopedie agricolă*, I—V, București, 1937—1943.
- GLB=Artur Gorovei și M. Lupescu, *Botanica poporului român*, Folticeni, 1915.
- GN=V.D. Gheorghiu, *Note asupra viilor din împrejurimile Hușului*, în „Revista viticolă și horticolă”, București, I, 1896, nr. 14, p. 271—274.
- GO=Constantin C. Giurescu, *Istoria podgoriei Odobestilor*, București, 1969.
- H, I—XVIII=Răspunsuri la *Chestionarul lingvistic* al lui B.P. Hasdeu, I—XVIII, 1884, Biblioteca Academiei R.S. România, ms. rom. 3 418—3 436.
- HEM, I—III=B. Petriceleu Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbii istorice și populare a românilor*, I—III, București, 1887—1893.
- HO=C. Hogaș, *Observațiuni asupra varietăților de struguri din podgoria Huși*, Huși, 1926.
- HUȘI=Ion Neamțu, V. Moleavin, A.D. Tudosie, *Monografia podgoriei Huși. Aspecte din viticultura platurilor moldovene*, Vaslui, 1969.
- HV=B.P. Hasdeu, *Originea viticulturii la români*, în „Columna lui Traian”, V, 1874, nr. 4, p. 89—95.
- IM=Ion Ionescu, *Agricultura română din județul Mehedinți*, București, 1868.
- IMeh.=Vasile Ionescu, *Monografia viticolă a județului Mehedinți*, București, 1928.
- IORDAN, D.=Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, 1983.
- IV=Al. P. Ionescu, *Viticultura practică*, București, 1934.
- ÎV=Gh. Constantinescu și colab., *Îndrumătorul viticultorului*, București, 1963.
- JO=Gligore M. Jăpescu, *Opincaru, cum este și cum trebuie să hie săteanu*. Scriere-n limba țărânului muntean, București, 1881.
- L=I.C. Teodoresco et Gh. Constantinescu-Ismail, *L'étude des fleurs et du pollen chez les principales variétés roumaines de vigne*, București, 1939.

- L.Ms.=A.T. Laurian și I.C. Massim, *Dicționarul limbei române*, București, I—III, 1873—1877.
 L. șt. ICHV=„Lucrări științifice”, București, Institutul de Cercetări Horti-viticole, I (1957) ș.u.
 LTR, 1—18=*Lexiconul tehnic român*, 1—18, București, 1957—1966.
 MC=Vasile S. Moga, *Cultura viei și fabricarea vinului*, București, 1908.
 MDE=*Mte dicționar enciclopedic*, București, 1972.
 MDE₂=*Mic dicționar enciclopedic*, București, 1978.
 MV=T. Martin, *Viticultura*, București, 1968.
 NALR. Olt., IV=Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, *Noul Atlas lingvistic român pe regiuni. Oltenia*, IV, București, 1980.
 NI=G.N. Nicolescu, *Introduction à l'ampélographie roumaine*, Bucarest, 1900.
 OC=M. Oprean, *Cultura viei de vie pe nisipuri*, București, 1964.
 P=*Peptiera Pietroasa. Colecțiuni de vie și pomi*, București, 1897.
 PLOPȘOR=N. Ploșor, *Ceaur. Povești oltenesti*, Craiova, 1928.
 PO=Dodun des Perrières, *Monografia regiunii Odobești din punct de vedere viticol*, București, 1924.
 POENAR=P. Poenar, *Vocabular franjezo-romănesc*, I, București, 1840.
 PONTBRIANT, D.=Raoul de Pontbriant, *Dicționar româno-frances*, București—Göttingen—Paris, 1862.
 PP=Zach. C. Panțu, *Plantele cunoscute de poporul român*. Vocabular botanic cuprinzând numirile române, franceze, germane și științifice, București, 1929.
 PPR=Marin Popescu-Spîneni, *Podgoria română*, București, 1945.
 PSV=I. Popescu, *Soiuri bune de vie*, în „Podgoreanul”, Pitești, I, 1907, nr. 11, p. 174—175.
 PV=Dr. Ilie Pisovschl, *Via și vinul în România*. Extras din „Viața românească”, Iași, 1914.
 PVV=Avram D. Tudose, Constantin Neamțu, *Podgorii și vinuri din județul Vaslui altădată și acum*, Iași, 1974.
 RC=C. Rădulescu-Codin, *O seamă de cuvinte din Muscel*, cu o introducere de dr. Gustav Weigand, Cîmpulung, 1901.
 RCM=D. Rădulescu, *Considerații generale asupra viilor din județul Mehedinți, în trecut și prezent*, în „Revista viticolă și horticolă”, II, 1897, nr. 23, p. 482—486.
 RHV=„Revista de horticultură și viticultură”, București, I (1952) ș.u.
 RP=Dobre Rădulescu, *Principalele soiuri de vie*. 1. *Viețile românești*, în „Universul”, an. 53, 1936, nr. 286, p. 6 și nr. 314, p. 6.
 RV=„România viticolă”. Revistă lunară de viticultură și oenologie, București, I (1937) ș.u.
 RVH=„Revista viticolă și horticolă”, București, I (1896) ș.u.
 RVP=„Revista viticolă populară”, Galați, I—II (1913—1914).
 RVV=Dobre Rădulescu, *Viticultură și vinificație*, Craiova, 1928.
 SCRIBAN, D.=August Scriban, *Dicționarul limbii românești (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme)*, Iași, 1939.
 SM=Traian Săvulescu, *Mana viei de vie*, București, 1941.
 SVR=Victor Lăzărescu, Olga Alexei, *Soiuri de viță roditoare și de portaltoi din România. Repertoriu bibliografic*, București, 1972.
 TAV=I.C. Teodorescu, *Activités viticoles sur le territoire dace (Édition revue et complétée)*, București, 1968.
 TC=I.C. Teodorescu, *Caracterizarea diferitelor podgorii ale României*, București, 1925.
 TD=I.C. Teodorescu, *Contribuții la cunoașterea podgoriei Drăgășani*, în *Podgoria Drăgășani*, București, 1943, p. 6—34.
 TDRG=Dr. H. Tikiin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, I—III, Bukarest, Staatsdruckerel, 1903—1924.
 Td, V=I.C. Teodorescu, *Cum trebuie refăcute viile*, în „Viața de țară”, II, 1924, nr. 13, p. 5.
 TI=I.C. Teodorescu, *Inventarul centrelor viticole cele mai importante din România*. Extras din „România viticolă” nr. 3, 4—5 și 6, 1942, București.
 TIP=Al. O. Teodoreanu (Păstorel), *Inter pocula*, ediție și prefață de Titus Moraru, Cluj, 1973.
 TP=I.C. Teodorescu, *Problemele actuale ale viticulturii noastre*, București, 1934.
 TR=I.C. Teodorescu, *Soiuri de vie cultivate în România*, București, 1926.
 TS=I.C. Teodorescu, *Cele mai recomandabile specii și varietăți de vie pentru România*, București, 1930.
 TSP=I.C. Teodorescu, *Sortimente provizorii pentru regiunile viticole ale României*, în „România viticolă”, IV, 1940, nr. 3, p. 93—101.
 TV=I.C. Teodorescu, *Viticultura*, București, f.a.
 TVA=I.C. Teodorescu, *Viețile americane port-altoi*, București, 1926.

- TVR=I.C. Teodorescu, *Valoarea productivă a vișelor românești*. Extras din „Buletinul agriculturii”, II, nr. 3-4, București, 1928.
- TV=Constantin Prisnea, *Tara vinurilor*, București, 1933.
- U=Dr. A. Urbeanu, *Studiul alcoolismului în România. I. Istoricul băuturilor alcoolice în România. II. Producția și consumația băuturilor alcoolice în România în raport cu populația în secolul al XIX-lea*, București, 1908.
- VIN=V. Cîrnu-Munteanu și Corneliu Roman, *Vinurile României*. Studiu economic și chimic, București, 1900.
- VȚ=„Viața de țară”. Revistă de economie rurală, București, I (1923) ș.u.
- VVA, I-VII=P. Viala et V. Vermorel, *Traité général de viticulture. Ampélographie*, I-VII, Paris, 1901-1910.
- VVC=Th. Volcov, *Valoarea comparativă a unor soiuri de vițe cultivate în podgoria Huși, Huși*, 1935.

SUBSTANTIFS PROPRES DEVENUS COMMUNS DANS LA TERMINOLOGIE VITICOLE

RÉSUMÉ

En base d'un matériel prouvenu, pour la plupart, d'enquêtes dialectales directes, l'auteur propose de nouvelles étymologies pour deux mots de base de la terminologie viticole concernant les variétés de raisins : *gordin*, -ă et *zghihar*, -ă.

Gordin, -ă n'a pas une origine slave ou dace, comme certains auteurs l'ont soutenu ; il provient du nom de personne *Gordin* (attesté dans des documents du XVIIe siècle en tant que nom d'un propriétaire de vignobles), au sens initial de „raisins cultivés dans ou provenus du vignoble de *Gordin*”. Certaines autres variantes existantes (*gordan*, *gorgan*, *gordean*, *gorden* etc.) ont pu être associées à d'autres noms de personnes, comme : *Gordan*, *Gorgan*, *Gorga*, *Gordie* etc.

Zghihar, -ă, forme imposée par les traités de spécialité, est rencontré surtout en Moldavie sous le nom de *chihar*, -ă, *chihoară* (mot-titre dans DA), *ghihar*, -ă, *schihar*, -ă, etc. Les enquêtes dialectales menées par l'auteur dans des localités du département de Vaslui et dans des zones limitrophes ont mis en évidence l'existence de la forme *bihar*, -ă (*bihoară*), variété de raisins dont définition correspond à celle donnée par les ampélographes à la variété *zghihară*. L'on arrive à la conclusion que le terme *bihar*, -ă devrait être considéré mot-titre, sous lequel le DLR pourrait faire figurer les variantes nommées. Le mot provient du nom topique *Biharea* (voir aussi *Biharia*, *Bihor*) au sens initial de „raisins cultivés dans ou provenant de *Biharea* (*Biharia*, *Bihor*) ; les autres formes (variantes en *chi*, *ghi*, *s*, *z*) sont les conséquences de certains processus phonétiques (dialectaux).

Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor Iași, str. Codrescu, nr. 2